

стна за включване в по-високия символен режим на мотива. И камината преотстъпва своята речева интенция, прехвърля я „по авторитет“ на лирически субект, в чието състояние бяха привидени типологически сходни черти с шаманската инициация (инициационна смърт, халюцинации, визионерство). Веднъж възбуден, мотивът „огнено слово“ активира цялата митологемна констелация, изоморфизма между слово, огън и светлина, схващането за свещения Логос като символна хипостаза на Всимогъществото, като ръководещ сътворяването на света. И оттук търсенето на магическата формула, на „вечното слово“ в различни религии – „семантичен и онтологичен концентрат“ (М. Елиаде).

Случайно или не, камината в „Нощ“ се напруга да произнесе не думи, а „дума“ (употребено е граматическото единствено число), което е добре дошло за оформящия се хипотетичен лирически сюжет, който ще бъде разработен в стихотворението „Една дума“

„Пламтящата камина на черепа“ би била ефектната метафора, достатъчна, за да задвижи този сюжет, да произведе творба във високата реторика от типа примерно на Пушкиновия „Пророк“ (където „шестокрилият серафим“ е поставил огнения въглен в гърдите на лирическият „аз“ и от Словото му се очаква да обгаря сърцата на хората). Само че фигурата „камина ∩ череп“ е нещо повече от тази метафора. В общото предикативно пространство, в „креативната бленда“ остава неизползвана предикацията „неспособност за изговаряне“ (въпреки че чрез пренасяне функцията върху лирически субект е преодоляна „технологическата“ неспособност за артикулиране). Активизирането на тази предикация обуславя отрицателната разработка на мотива не-изговаряне на „едната“ дума. Идеята за овладяване на „тайния шифър“, за постигане на Словото-Истина, удаващо се само на оглашените за тази висока мисия, се превключва, попада в друг сюжет, чието начало е „sanctum silentium“ на мистиците – идеята, че съзерцанието на Абсолюта няма място в езика, движещ се през „негативните“ мистици, съзиращи допирането на многозначността с изпразненост-